

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság előtt személyesen eljár, majd a fellebbezési eljárásban dr. Mór-Baranyai Árpád pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek - a korábban dr. Szigethy György ügyvéd, majd a Dr. Csiha Judit Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Csiha Judit ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2006. november 9. napján kelt 18.P.20.744/2003/48. számú ítélete ellen a felperes részéről 39. sorszám alatt személyesen, Pf/2. sorszám alatt joghatályosan előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg - 15 nap alatt - az alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Dr. Mór-Baranyai Árpád pártfogó ügyvéd díját 7.200 (Hétezer-kettőszáz) forintban állapítja meg, amelyből 1.200 forint az áfa. Felhívja a Fővárosi Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy ezt az összeget az ellátmányból a pártfogó ügyvéd részére utalja ki.

A le nem rótt 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket és a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az 1997. október 14-én munkahelyi balesetet szenvedett felperes jobb combcsontjának nyílt, darabos törését az ügyeletet ellátó alperesi kórház - antibiotikumos védelem mellett - enderszögezéses műtéti eljárással, a törött jobb csuklóját tűződróttal, majd körkörös gipsszel rögzítette. A mankó használatra a kórházban megtanított felperest 1997. november 4-én hazabocsátották. A combcsont nem megfelelő gyógyulása miatt - 7 hónappal az első műtéti

beavatkozás után - az alperesi kórház orvosai - antibiotikumos védelem mellett - eltávolították az enderszögeket, és fedett, felfúrásos velőürszegezést alkalmaztak. A két műtét között eltelt idő alatt a felperes otthonában mankó igénybevételével közlekedett, a sérült jobb csuklója úgynevezett bajonettállásba került. A második műtéti beavatkozást követő kontrollvizsgálat után a felperes - bizalomvesztés miatt - a ... Kórházának gyógykezelését vette igénybe.

A keresetében a felperes 40.000.000 forint nem vagyoni kártérítés fizetésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy az első lábműtétet követő rendszeres kontrollvizsgálatok ellenére az alperes 7 hónapon át nem észlelte, hogy a combcsontja nem forrt össze. Hangsúlyozta, hogy a második lábműtétet a csuklóműtetre történt bejelentkezésekor sürgősséggel végezték el, mert a panaszai miatt alkalmazott mobilröntgen vizsgálat eredménye alapján halaszthatatlannak tartották az újabb műtéti beavatkozást. Hangsúlyozta, hogy amennyiben az első lábműtete során erősebb rögzítést alkalmaznak, elkerülhető lett volna a második műtéti beavatkozás, a sérült csuklója sem deformálódott volna el a hosszú időn át szükséges mankózás miatt, és a térde sem ment volna tönkre. Az igényelt nem vagyoni kártérítés összegszerűségét illetően a felperes arra hivatkozott, hogy rokkantnyugdíjából nem tudja biztosítani 4 gyermeke megfelelő ellátását, kiegészítő jövedelemszerző tevékenység folytatására pedig az egészségi állapota miatt nem képes.

Az elsőfokú bíróság a keresetet ítéletével elutasította, és a felperest 240.000 forint áfa tartalmú perköltség megfizetésére kötelezte az alperes részére. Megállapította, hogy a le nem rótt kereseti illetéket a felperes személyes költségmentessége folytán az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság - ítéletének indokolása szerint - a műtétet végző orvos tanúvallomására, a bizonyítási eljárás során beszerzett igazságügyi szakértői véleményekre, valamint arra is figyelemmel, hogy a további bizonyítási indítványt a felperes felhívása ellenére sem terjesztett elő, arra a következtetésre jutott, hogy az alperes nem követett el jogellenes magatartást a felperes gyógykezelése során, a kártérítési felelőssége a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján nem állapítható meg. Ezért az elsőfokú bíróság a felperes életmódváltozását bizonyító tanúvallomásokat nem értékelte, és nem folytatott le bizonyítási eljárást az igényelt nem vagyoni kártérítés összegszerűségét érintően.

A felperes perköltségben marasztalását a Pp. 78. § (1) bekezdésére utalással a pervesztességével támasztotta alá.

A felperesnek az elsőfokú bíróság ítélete ellen személyesen benyújtott fellebbezését, a részére kirendelt pártfogó ügyvéd fenntartotta.

A felperes az elsőfokú bíróság elfogultságát sérelmezte, kifogásolta a beszerzett igazságügyi szakértői vélemények nem megfelelő értékelését. Álláspontja szerint a szakértői vélemények ellentmondásait az elsőfokú bíróság nem oldotta fel, és

iratellenesen állapította meg, hogy a felperes a bizonyítási indítványát felhívásra sem terjesztette elő. Hangsúlyozta, hogy a nemzetközi orvosszakértői bizottság kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát bejelentette. Annak tényét, hogy az első lábműtétjénél gyenge drótokat alkalmaztak, alátámasztja az, hogy a második műtét után két hét lefolyása alatt felépült. Sérelmezte, hogy az első műtési beavatkozás előtt nem biztosították részére annak lehetőségét, hogy választhasson az alkalmazható műtési eljárások közül. Az elsőfokú bíróság pedig nem tájékoztatta arról, hogy a per kedvezőtlen kimenetele esetén perköltségfizetési kötelezettsége lesz, ezáltal megfosztotta annak eldöntésének a lehetőségétől, hogy a perlés kockázatát vállalja-e. Hangsúlyozta, hogy anyagi helyzete a perköltség megfizetését nem teszi lehetővé. Ezért a perköltség megfizetése alóli mentesítését, valamint az elsőfokú bíróság ítéletének a kereseti kérelmének helyt adó megváltoztatását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását indítványozó ellenkérelmében a védekezését alátámasztó szakértői megállapításokra hivatkozott. Előadta, hogy a rendelkezésre álló összes egészségügyi dokumentációt csatolta, azok hiányában a szakértők nem tudtak volna véleményt adni. Hangsúlyozta, hogy a szakértői megállapítások cáfolják azt a felperesi állítást, hogy a térdpanaszai a műtési beavatkozások következményeként alakultak ki. A felperes jobb csuklójának deformitása sem a mankózás következménye, hanem korrekciós műtéttel javítható műtési szövődmény. Azt nem vitatta az alperes, hogy a balesete után mentővel beszállított felperes a többfajta orvosi beavatkozás lehetősége közül nem választhatott. A nyílt, darabos csonttörés ellátásakor a második műtési eljárásnál alkalmazott megoldás szakmailag nem volt megengedett, ezért ebben a felperessel való konzultáció lehetősége fel sem merült. A felperest a kezelésével kapcsolatosan részletes tájékoztatásban részesítették. A felperes a második műtét elvégzése után másik kórház gyógykezelését vette igénybe, a további szövődményekért vagy azok elmaradt korrekciójáért az alperest felelősség nem terheli.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla előjáróban rámutat arra, hogy a felperesnek az első fokon eljáró bírósággal szemben előterjesztett elfogultsági kifogását az elsőfokú bíróság másik tanácsa a 2.Pk.24.686/2004/2. számú végzéssel elbírálta, és dr. ... bírónak a 18.P.20.744/2003. számú perből való kizárását megtagadta. A végzés indokolása szerint a szakértői bizonyítást az eljáró bíró az eljárási szabályoknak megfelelően rendelte el, az a körülmény, hogy a kirendelő végzésben utalt az ügyeletes orvos tanúvallomására, nem alapozza meg az elfogultságát. A 43. sorszámú jegyzőkönyvből kitűnik, hogy a per későbbi szakaszában az eljárást másik bíró folytatta, aki a korábban keletkezett periratokat ismertette (Pp. 144. §). A rendelkezésre álló peradatok alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság elfogultságára utaló körülményeket nem tapasztalt, ezért a jogvita elbírálásához

szükséges mértékben feltárt tényállást az ítékezésének alapjául elfogadta. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának a fellebbezésében kifogásolt megállapításai az alperes kártérítési felelősségének szempontjából irrelevánsak, a kereset jogalapja az elsőfokú eljárásban feltárt bizonyítékok alapján eldönthető volt.

A kereseti kérelem elbírálásánál irányadó 1972. évi II. törvény (Eütv.) 43. § (1) bekezdése értelmében a beteget az adott lehetőségek között az orvostudomány mindenkori állásának, a beteg egyéni adottságainak, valamint a betegsége szakaszának megfelelő gyógykezelésben kell részesíteni. Az orvosnak a legcélravezetőbb vizsgálati módszereket, gyógy módokat és gyógyító eszközöket kell alkalmaznia. Az Eütv. 43. § (2) bekezdése szerint az orvosnak a legnagyobb gondossággal és körültekintéssel meg kell tennie mindazokat az intézkedéseket, amelyek a betegségek megelőzéséhez, a beteg életének megmentéséhez, gyógyulásához, munkaképességének helyreállításához szükségesek.

A Ptk. 348. § (1) bekezdése kimondja, hogy ha az alkalmazott a munkájával összefüggésben harmadik személynek kárt okoz, jogszabály eltérő rendelkezése hiányában a károsulttal szemben a munkáltató felelős. A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A kártérítési felelősségnek ebből az általános szabályából következően a károsultnak kell bizonyítania, hogy a kára a másik fél jogellenes magatartásával összefüggésben keletkezett. E bizonyítás sikere esetén a károkozó csak a vétlenségének bizonyításával mentesülhet a kártérítési felelősség alól.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában az Eütv. 43. § (1) bekezdését nem hívta fel, azonban az alperes kártérítési felelősségét arra figyelemmel vizsgálta, hogy az alperes betartotta-e az orvosi szakma szabályait, és a felperest a balesetét követően alkalmazott műtéti beavatkozások során és a kontrollvizsgálatok alatt a kellő gondossággal eljárva látta-e el, történt-e olyan felróható és jogellenes magatartás a részéről, amellyel a felperes jelenlegi állapota okozati összefüggésben van.

A munkahelyi balesete során a magasból lezuhant felperes súlyos, nyílt, darabos combcsonttörést, valamint csuklótörést szenvedett. A beszerzett igazságügyi szakértői vélemények nem hagynak kétséget az iránt, hogy sérüléseinek ellátása során az alperes orvosai a szakmai szabályoknak megfelelően jártak el. Dr. ... igazságügyi szakértő a felperes észrevételei alapján kiegészített szakértői véleményben is fenntartotta azt a megállapítását, hogy a testi vizsgálat és a megállapítható diagnózis a felperes szubjektív panaszait csak részben támasztja alá. A felperesnek a kiegészített igazságügyi szakértői véleményre tett észrevételeire figyelemmel az elsőfokú bíróság a Semmelweis Egyetem Általános Orvosi Kar Igazságügyi Intézetét rendelte ki szakvélemény készítésére. Dr. ... igazságügyi orvosszakértő, dr. ... professzor tanszékvezető egyetemi tanár, baleseti sebész, igazságügyi orvosszakértő közreműködésével készített szakvéleménye szerint a felperes jobb csuklója a nem optimális helyzetben történt rögzítés miatt

kedvezőtlen helyzetben gyógyult, az alperes részéről is felismert műtéti szövődmény a felperesnek felajánlott korrekciós műtéttel helyrehozható. A térdizületben talált degeneratív elváltozások a térdizület természetes elhasználódásának, a balesetet megelőző fokozott megterhelés következménye, annak kialakulása és az elvégzett műtéti beavatkozások között okozati összefüggés nem áll fenn. Tény, hogy dr. ..., valamint a Semmelweis Egyetem Általános Orvosi Kar Igazságügyi Intézete részéről készült szakvélemény a felperesnek a balesettel kapcsolatos műtétből eredő munkaképességcsökkenését 15%-ra, illetőleg a lábsérülés miatti műtéti beavatkozások, valamint a csukló korlátozott mozgásával összefüggő munkaképességcsökkenést 10-10%-osnak értékelte, a felperes által az iratokhoz csatolt, a Fővárosi Bíróság Munkaügyi Bírósága által beszerzett szakértői vélemény pedig a felperes 67%-os munkaképességcsökkenését állapította meg. Ez azonban nem tekinthető olyan ellentmondásnak, amely további szakértői bizonyításra alapot adhatna, a munkaügyi perben beszerzett szakértői vélemény ugyanis a felperes teljes egészségi állapotára kiterjedő értékelés alapján állapította meg a felperes munkaképességcsökkenését. Az első lábműtétnél alkalmazott rögzítőanyag dr. ... operáló orvos vallomása szerint 70%-os esélyt jelentett a felperes nyílt darabos combcsonttörésének gyógyulására. Az aggálytalan igazságügyi szakértői vélemények szerint nem kétséges, hogy az első orvosi beavatkozás során nem volt kivitelezhető a második műtéti megoldás, és a felperes jobb csuklója nem a mankózás következményeként deformálódott.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a felperes keresetét elutasító ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a helyes indokaira utalással - helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján helytállóan kötelezte a pervesztes felperest a perköltség megfizetésére, arra ugyanis az eljárási illeték viselésére vonatkozó személyes költségmentesség kedvezménye nem terjed ki. A perköltség megállapításánál a bíróságnak figyelemmel kell lennie az érvényesített követelés összegére, és az ellenérdekű fél jogi képviselője részéről kifejtett tevékenységre. Az ezek együttes értékelésével megállapított - nem eltúlzott mértékű - elsőfokú perköltség mérséklésére a Fővárosi Ítéltábla nem látott lehetőséget.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a szerint irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése és 79. § (1) bekezdése szerint kötelezte a fellebbezési eljárási költség megfizetésére. Az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése szerint állapította meg, a 4/A. § értelmében áfa-val növelt összegben.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes részére kirendelt pártfogó ügyvéd díját a 7/2003. (III. 30.) IM rendelet 5. § (1) és (2) bekezdései alapján a 2005. évi CLIII. törvény 61. § (4) bekezdésében meghatározott óradíj figyelembevételével állapította meg, és a (6) bekezdése értelmében rendelkezett annak kiutalásáról.

A felperes személyes költségmentességére tekintettel a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket és a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése, 14. §-a értelmében.

Budapest, 2007. június 1.

Dr. Sághy Mária s.k.
a tanács elnöke

Lévainé dr. Szakács Mária s.k.
előadó bíró

Dr. Fülöp Györgyi s.k.
bíró